

Arrest

**nr. 67 393 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster doet op 18 oktober 2010 een visumaanvraag in het kader van een gezinshereniging met haar Turkse echtgenoot die in België beschikt over een verblijfsrecht.

1.2. Op 8 maart 2011 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum toe te staan, om de volgende reden :

“(…) Eén van de echtgenoten (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, § 1, al., 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is minder dan 21 jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van *“het Akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, protocol en bijlagen, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd bij Wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, Datum : 13/12/1976 B.S. : 17/06/1977”*.

Het middel wordt uiteengezet als volgt :

“In artikel 11 van het Akkoord wordt het volgende gesteld:

‘De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting.

Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste; in bijzondere gevallen, kunnen de werknemers toestemming bekomen om ascendenten ten laste te laten overkomen.

Onverminderd de bepalingen van openbare orde of openbare veiligheid, geeft de Turkse overheid toestemming aan die gezinnen om het grondgebied te verlaten en de bevoegde Belgische overheid geeft de nodige toestemmingen om in België binnen te komen en er te verblijven.

In het Akkoord is de leeftijd voor de echtgenoten van Turkse werknemers bepaald op 18 jaar.

Omdat een bilateraal verdrag hiërarchisch nog steeds hoger staat dan een nationale wet kan de leeftijdsvereiste van 21 jaar zoals bepaald in artikel 10, §1, al.1, 4° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006, niet opgelegd worden aan Turken.”

2.2. Artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

(…)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (…)”

2.3. In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de overeenkomst tussen België en Turkije in casu van toepassing zou kunnen zijn. Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Turkse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de Turkse werknemers die in het kader van dit akkoord zijn tewerkgesteld in België, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich bij het indienen van haar visumaanvraag nooit heeft beroepen op het voormelde Akkoord tussen België en Turkije, laat staan dat werd aangetoond dat was voldaan aan de erin opgenomen voorwaarden tot gezinshereniging. Zo wordt niet aangetoond dat verzoeksters echtgenoot naar België is gekomen in het kader van de voormelde tewerkstellingsovereenkomst –meer nog, uit de visumaanvraag blijkt dat verzoeksters echtgenoot naar België is gekomen om er zijn vader te vervoegen- en blijkt evenmin –zelfs indien zou moeten worden aangenomen de voormelde tewerkstellingsovereenkomst in casu van toepassing zou kunnen zijn- dat is aangetoond dat werd voldaan aan de voorwaarden die werden bepaald in het door verzoekster zelf geciteerde artikel 11, terwijl diegene die een aanvraag indient de bewijslast draagt in het kader van de aanspraken die hij meent te kunnen maken. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoekster rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord.

Overigens moet worden geduïd dat artikel 11 van de overeenkomst tussen België en Turkije enkel voorziet dat Turkse onderdanen hun gezin kunnen laten overkomen zodra zij een maand hebben gearbeid en over een behoorlijke huisvesting beschikken voor hun echtgenote en minderjarige kinderen. Uit deze bepaling vloeit voort dat het bestaande gezin van een Turkse werknemer, die onder het toepassingsgebied van de tewerkstellingsovereenkomst valt, een recht op gezinshereniging kan laten gelden, maar kan niet afgeleid worden dat de in de Vreemdelingenwet vervatte regels inzake de gezinsvorming in België niet zouden gelden.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster zich *in casu* niet nuttig kan beroepen op het recht op gezinshereniging vervat in artikel 11 van de overeenkomst tussen België en Turkije. Een schending van dit bilaterale verdrag wordt derhalve niet aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS